

Boží Syn se stal člověkem, aby měl člověk domov u Boha. sv. Hildegarda z Bingemu

Drazí přátelé,

v živé paměti mám letošní Velikonoce a strach a bolest, s jakou jsme je prožívali. Slavnostní aleluja Zmrtvýchvstalého zaznívalo do prázdného kostela. Tehdy jsme si mnozí řekli, snad to na Vánoce bude jinak. Jak se říká: „člověk míní a Pán Bůh změní“, takže letošní Vánoce prožíváme v omezeném režimu, i když aspoň trochu s možností být na bohoslužbě a přijmout svátosti. O Vánocích se vždycky hodně zdůrazňovalo společenství, rodina, návštěvy a společné prožívání jedinečné sváteční atmosféry. Když se podíváme na betlémskou událost, na jedné straně je tam prožívané rodinné společné štěstí, ale na straně druhé i osobní vztah k události, která natrvalo poznamená jejich život, a to je příchod Mesiáše. Máme jedinečnou možnost letos se nezařadit do masy proniklé sváteční atmosférou, ale úplně novým způsobem prožívat skutečnost, že Bůh se sklání ke mně osobně a chce vstoupit do konkrétních situací mého života. Tu někde pocítím rezonanci Božího hlasu v mém nitru a skutečnosti mého života dostanou nový smysl. Rozhodně tu nejde o nějaké sobecké prožívání příchodu Ježíše, ale jde o mnohem větší osobní zangažovanost, než na jakou jsme byli zvyklí. Tato nová zkušenost by nám mohla výrazně pomoci prožívat kouzlo Vánoc s rozhodně silnějším duchovním potenciálem.

Letos se na obloze objeví zvláštní astronomický úkaz. Jde o konjunkci Jupiteru a Saturnu, což vytvoří,

jak to populární tisk nazval, „betlémskou hvězdu“. Osobně mě fascinuje astronomie a laicky se o ni dost zajímám. Když bude jasná obloha, a za to se budu modlit, určitě si to nenechám ujít. Mnohem více mě však fascinuje symbolika tohoto úkazu. Je pravda, že samozvaní „proroci“ dneška budou spojovat tento úkaz s katastrofickými scénáři. Já osobně v něm vidím úžasné poselství naděje. Jakoby nám Bůh chtěl říct:

„Vzpřimte se, pozvedněte hlavy, blíží se vaše vykoupení...“ Tak jak hvězda označila cestu mudrcům a oni v radosti našli odpověď na své hledání, tak i dnes nám naznačuje směr. Přestaňme se dívat do země, ale pozvedněme svůj zrak vzhůru k nebi. Vyléčení z virusu sobectví, nelidskosti, špatných vztahů, máme možnost vykročit v naději k budování nejprve sebe a následně lepší společnosti. Možná je naivní tvrdit, že se věci změní k lepšímu, ale pokud aspoň jeden člověk pochopí smysl náročného roku, který necháváme pomalu za sebou, tak mělo všechno význam. Ježíš přišel na svět jako bezbranné dítě, zachránil svět svou bezhraniční láskou v osobní oběti, pochopila to hromádka lidí a myšlenka Boží zapálila celý svět. Bůh má ohromný potenciál své milosti. Stačí, když ho necháme působit a zázraky se budou dít.

Přeji Vám požehnané Vánoce a hlavně zdraví a úspěšný vstup do nového roku naděje. Ve vánočních mších vás všechny a každého osobitě přináším ve svém srdci jako oběť k Jaslům Spasitele.

o. Marian

Bůh přichází do našeho reálného života

Bůh se jednou provždy postavil na stranu člověka

Bůh nepřichází jen k nějakým ideálním, či idylickým lidem. On v Ježíši Kristu přišel do našeho reálného světa, poznamenaného dobrotou i špatností, rozdělením, zlobou, chudobou, utiskováním a válkami. Bůh se rozhodl obývat naše (osobní) dějiny takové, jaké jsou, s veškerou tíží jejich omezení a dramát. Prokázal tak svoji milosrdnou a láskyplnou náklonnost k lidským tvorům. Jedno z biblických jmen pro Ježíše zní „Emmanuel“, což znamená „Bůh-s-námi“!

Ježíš je „Bůh s námi“ od počátku a navždy. Je s námi i v utrpeních a bolestech našich dějin. Ježíšovo narození je zjevením toho, že se Bůh jednou provždy postavil na stranu člověka, aby nás zachránil, pozvednul z prachu naší ubohosti, našich těžkostí, našich hříchů. Odtud plyne velký „dárek“ Betlémského Dítěte: přináší nám duchovní sílu, která nám pomáhá nepropadat únavě, bezradě a smutku, protože je energií, jež rozehřívá a proměňuje srdce.

Bůh se k nám sklání – i my pak můžeme přicházet k ostatním

Bůh se zjevuje ne jako někdo, kdo je nahoře a vládne nade vším, ale jako Ten, kdo se snižuje; Bůh se sklání, sestupuje na zem jako maličký a chudý. Abychom se mu mohli připodobnit, nesmíme se stavět nad ostatní, nýbrž snížit se a být tu i pro druhé, stát se maličkými spolu s maličkými a chudými spolu s chudými. Počínáme si tak, aby se lidé v našem okolí necítili sami!

Pokud se Bůh skrze Ježíše spojil s člověkem až do té míry, že se stal jedním z nás, znamená to, že cokoli bychom učinili někomu z našeho okolí, jako bychom činili Jemu. Připomínal nám to sám Ježíš: kdo nasytil, přijal, navštívil a miloval jedno z těch nejmenších a nejhudších mezi lidmi, učinil tak samotnému Bohu.

„Ježíš jim řekl: ‚Hladověl jsem, a dali jste mi najíst, žíznul jsem, a dali jste mi napít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.‘ Odpověděli mu: ‚Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a nasytili jsme tě, nebo žíznivého, a dali jsme ti pít...?‘ On jim odpověděl: ‚Cokoliv jste učinili jednomu z těchto nepatrných, mně jste učinili.‘ (srov. Mt 25, 35-40)“

www.vira.cz (z textů papeže Františka)

Život jako umělecké dílo

Tak jako při četbě Písma, podobně jako ve světě, ve kterém žijeme, stejně tak i v našem vlastním životním příběhu nacházíme události, které nám nejsou vždy srozumitelné. Některé situace nás naplňují radostí a nadějí, jiné obavou a strachem. Můžeme je nahlížet jako důsledek našeho rozhodnutí, ale mohou být také důsledkem spleti příčin nebo okolností, které na nás nezávisí. Nikdo z nás nemůže cokoli z minulosti změnit, ať už byla jakákoliv. Nemůžeme ji změnit, můžeme se na ni vymlouvat, můžeme v ní pátrat, protože chceme vědět kdy, kde, kdo a co zavinil a proč se nám třeba dobře nedaří. Ale to nebývá ta nejlepší cesta. Spíše je lépe přemýšlet, kterým směrem se vydáme, jak se může vše, co nás potkalo, stát součástí mozaiky – obrazu našeho života. Například objevíme, s jakou odvahou zvládli naši předkové mnoho složitých životních situací, co byli schopni vydržet a podstoupit. S jakou poctivostí zvažovali všechna pro a proti, když se museli rozhodovat v důležitých věcech, mnohdy i přes své pochybnosti a nejistotu. A oni to na sebe vzali a rozhodli se s vědomím, že snad udělali to nejlepší, co udělat mohli. Někdy jen tušíme, někdy víme, čím vším oni životem prošli, a my se ptáme sebe samých, jak bychom to my sami dokázali zvládnout. A náš pohled zpět je naplněn úctou

a obdivem.

Poslední dobou přemýšlím nad jedním velkým tématem, a to o životě jako uměleckém díle. Inspirovala mě jedna báseň od M. Williamsově, myslím, že její text je velmi inspirativní pro náš každodenní život.

*Nejlouběji se bojíme ne toho, že jsme slabí,
nejhlouběji se bojíme naší nezměrné síly.
Naše světlo nás děsí, ne naše tma, ptáme se: kdo jsem já,
abych byl moudrý, nádherný, nadaný a skvělý?
Ale: „Kdo jsi, abys takový nebyl? Jsi synem Boha.“
Narodili jsme se, abychom vyhlásili slávu Boha,
kterou máme v nás.
Není jenom v některých, je ve všech.
A jak necháváme naše světlo svítit,
nevědomky povolujeme druhým lidem, aby byli stejní.
Jak se osvobozujeme od našich strachů,
naše přítomnost sama osvobozuje druhé.*

Jestli bychom alespoň kouskem připustili, že každý v sobě nosíme schopnost tvořit, že tedy můžeme učinit život uměleckým dílem, tak máme před sebou úžasnou budoucnost. Tedy jinými slovy: pro co se rozhodneme, zda to či ono uděláme, do čeho se pustíme, na čem budeme společně nebo každý sám pracovat, to vše zanechává na podobě našeho života stopu. Život se stává uměleckým dílem. Nejprve tím, že vše, co Bůh stvořil, včetně člověka, bylo velmi dobré. Poté pak, že skrze naše ruce, naše nasazení, pravdivost a poctivost dotváříme z našeho života krásné stvořitelské dílo.

*Apoštol Božího milosrdenství 2/2017
(autor článku Petr Glogar)*

**Milí čtenáři Pastýře,
ze srdce Vám přejeme,
aby narozený Boží Syn vnesl do
Vašich srdcí
skutečné světlo, které zapaluje
plamen Boží lásky.
Kéž Vás o Vánocích i ve všedních
dnech nového roku
naplní Pán svým pokojem, radostí,
zdravím,
spokojeností, prací,
pravou mírou nesobecké lásky
...a vším, co je pro život potřebné.
Kéž máte vždycky důvod radostně,
pokorně
a věrně rozlašovat:
„Nám, nám narodil se Kristus Pán...“
K tomu Vám vyprošujeme Boží
požehnání.**

redakce Pastýře

Dva zloději

Jednoho dne si vyšli dva zloději do baru. Jeden z nich zahlédl nějaký časopis a začal se mu pozorně věnovat. Druhý se na něho zvědavě díval a řekl mu: "Vybral sis módní časopis! Odkdy se z tebe stal milovník elegance?" První mu odpověděl: "Musíme přeci vědět, kam budou přišívat krejčí v tomto roce kapsy!"

Nám, nám narodil se!

Vánoční rodinná idyla, rozzářené dětské oči nad dárky a stromečkem, atmosféra půlnoční mše s koledami a něhou v lidských očích i hlasech účastníků k našim Vánocům patří a je dobře, že člověk má možnost alespoň na chvíli zažít něco krásného a povznášejícího. Ale neměli bychom o toho skončit. O Vánocích si připomínáme lásku Boha, který posílá svého Syna, aby nám ukázal pravou tvář Otce. Bůh nám dává to největší obdarování. Ježíš Boží Syn přichází, aby nás zbavil odsouzení být daleko od Boží lásky kvůli hříchu. Ježíš přišel jen jednou v těle, ale účinky jeho příchodu trvají stále a jeho druhý příchod bude mít stejné účinky jako při Vtělení. Přišel, aby nás zachránil a přinesl nám radost. Nepřijde nás soudit, ale spasit, protože Bůh je věrný a miluje nás.

Lukášovo evangelium vypráví o Ježíšově narození, podává nám ten správný výklad. Ježíšův příchod na svět provázeli andělé svým zpěvem, ohlašovali narození Spasitele v podobě dítěte zabaleného do plenek, které potřebuje přijetí od chudých pastýřů. Pastýřům se dostává ta radostná zpráva, že nás Bůh přišel navštívit a být s námi, a těmi pastýři jsme také i my. Blaze nám, když budeme bdělými, budeme mít otevřené srdce ochotné přijmout Boží navštívení, abychom neztratili ten správný směr a tím je jeho smrt na kříži. Ježíšův příchod na tento svět je spojen i s jeho odchodem z něho; Vánoce a Velikonoce tvoří jeden celek Ježíšova poslání na tomto světě a jeho význam je veliký pro každého z nás. Důležité není to, co máš nebo co jsi, důležité je to, jak se na to díváš. Při Ježíšově smrti se všechno zatmělo. Když není vidět nic než tma, je to začátek něčeho nového. Když pocítujeme temnotu, máme strach, máme si ale připomínat jeho pozhánání a jeho přísliby, aby nás, tak jako pastýře, Pán navštívil svou radostí a požehnáním. V Janovu evangelium se v Prologu mluví, že temnota nepohltila světlo, a tím světlem je Boží Syn. Z toho můžeme žít a jednat. Temnota zla nikdy nemůže pohltnout světlo, protože to světlo svítí a ukazuje nám cestu, po které můžeme jít s jistotou a radostí, neboť toto světlo nikdy nepřestane svítit. Vánoce nám svými světly a radostí mohou toto každý rok připomenout. Máme se proč radovat, máme co nabízet tomuto světu v jeho soumráčném myšlení a vidění. Bůh nám ve svém Synu daruje sám sebe a na nás je, abychom jej „rodili“ jako radost a světlo pro tento svět.

Narodil se Kristus Pán je jedna z neznámějších vánočních písní. V refrénu opakujeme, že **nám, nám narodil se**. Ano, proto se Ježíš narodil a proto přišel na svět, aby vydal svědectví o veliké Boží lásce k člověku. Narodil se pro každého z nás. Narození každého dítěte přináší naději nového života, naději nového začátku, otevřeného osudu, a přináší ještě tolik možností. Ježíšovo narození přináší naději nejen pro jeho život, ale naději pro každého člověka. Opravdu z veliké Boží lásky Ježíš přichází na tento svět. Ježíš je Božím Synem, On je tím vyvoleným, On je tím Mesiášem, Zachráncem, Spasitelem a přináší naději každému člověku, ale i každému lidskému společenství. O Vánocích slavíme tuto naději, která se otevírá znovu a znovu i přes všechny problémy, které nás obklopují. Není to naděje snadná, vyžaduje, aby se jí člověk chopil, a to bez ohledu na situaci. Naděje, kterou nám Bůh ve svém Synu nabízí, je jistotou, že život má smysl, že má smysl jít a angažovat se pro dobro, ke kterému tihneme, protože jsme stvořeni k obrazu Božímu. Bůh je láska a my jsme stvořeni, abychom milovali. Naděje znamená také odevzdání, vzdání se nároku na výsledek. Ježíšovo narození, jeho život i smrt jsou právě takovým aktem Boží naděje vůči člověku. Tato Boží naděje začíná stvořením. A nám je nabízena jako cesta důvěry, že všechno dobré má smysl, protože za tím vším stojí Boží přítomnost, Boží láska, Boží síla.

Bůh vstupuje do lidských dějin jako bezmocné dítě bezvýznamných lidí, narozené na okraji společnosti. Nepřichází jako vlivný politik, nebo jako vládce, či jako vysoký náboženský činitel. Řeklo by se, že takový projekt nemá naději na úspěch a musí nutně ztroskotat. Ale všechno je jinak. Ten bezmocný se stává mocným a onen ztroskotanec na kříži zachráncé všech. Svým Vtělením otevřel Bůh novou perspektivu a nabídl a stále nabízí naději na budoucnost. Bůh přišel se svým projektem lásky, víry a naděje, důvěry v člověka, a toto chce skrze nás nabízet dál. Toto dítě, které

o Vánocích oslavujeme, je otevřením budoucnosti, je nadějí proměny života a výzvou k odvaze následování. Není třeba čekat na příhodnější dobu, protože nebude. Jak říká apoštol Pavel: „*Teď je doba příhodná, teď je čas spásy.*“ Teď nám Bůh skrze své Vtělení nabízí odvahu k naději, radosti a svobodě. Můžeme si ji odnést od betlémských jeslí, budeme-li mít otevřené srdce, budeme-li ochotni zanechat tam svůj smutek, svou lhostejnost a svůj strach.

V Lukášově evangelium anděl zvěstuje pastýřům: „*Nebojte se! Hle, zvěstuji vám velikou radost pro všechny lidi. Dnes se vám ve městě Davidově narodil Spasitel – váš Mesiáš a Pán.*“ Radost je plodem důvěry a naděje. Pastýři přijali poselství, které se vymykalo jejich chápání, protože neztratili naději na zázrak. Ani my nesmíme ztratit naději v Boha, který dělá věci nečekaně, který za nás naše problémy řešit nebude, ale vždy je ochoten rozžehnout světlo a jít s námi. O Vánocích můžeme prožít něco z radosti pastýřů, kteří uvěřili v naplnění naděje a vydali se na cestu, aby vzdali chválu, velebili Boha a radovali se. V jejich životě se po návratu nic nezměnilo, dál se museli starat o svá stáda, zažívat nepohodu a náročnost svého povolání. Přesto bylo vše jinak i pro ně. To nepochopí ten, kdo vidí jen vnějšek věcí, kdo nemá naději v živého jednajícího Boha, kdo Vtělení a příchod Božího Syna na svět ve svém životě nepovažuje za zázrak. Bůh k nám přichází, aby sdílel náš život, aby nám byl co nejbližší. O vánočních svátcích slavíme právě tento moment naší neoddělitelnosti od Boha. Mnozí lidé kolem nás to možná nevědí a je na nás, abychom o této naději vydávali svědectví.

Vánoce jsou svátky, které otevírají prostor pro nové a nečekané. Budme na to připraveni a vydejme se do tohoto prostoru. Až zas budeme zpívat „Narodil se Kristus Pán“, připomínejme si, že pro nás každého osobně se narodil a přišel, přišel pro každého z nás, aby nás zachránil. Uvědomme si, že „*těm, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi*“ (J 1,12). Jak krásné je být Božím dítětem, i když žijeme v době nejistot, ale každý máme tu výsadu být Božím dítětem! Přeji všem pozhánané a radostné svátky a nový rok plný radostí a Božího požehnání. Jak zpíváme v koledě: Štěstí, zdraví, pokoj svatý vinšujeme vám.

Ludmila D.

Vysvětlení

To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila.

Jan 1, 5

„Já ti to vysvětlím!“ volala na mě Dana. Ale já jsem už neslyšela nebo možná spíš nechtěla slyšet a uháněla jsem po schodech dolů. Seběhnout domů ze třetího patra do přizemí mi netrvalo dlouho. Pouhá tři patra. Celou cestu jsem mezi zuby drtila dvě slova, a jen co jsem za sebou práskla dveřmi bytu, vykřikla jsem nahlas: „Káča pitomá!“

„Kdo je káča pitomá? Co se stalo?“ vystrčil můj muž hlavu ze dveří kuchyně. Vrhla jsem se mu do náručí a rozplakala jsem se. „Ona mi řekla...“ a zbytek věty mi už nebylo rozumět pro přerývané vzlykání.

Svět zčernal. Moje nejlepší kamarádka! A ona mi řekla takovou věc. Jak bych s ní dál mohla kamarádit? To je nemožné, vždyť mě zradila! A srdce mě bolelo tím zklamáním, tou ztrátou, tou lítostí.

Zazvonil zvonek. Nechtěla jsem jít otevřít. Ubřečená nerada otevírám. Ale můj muž otevřel. Byla to Dana. „Já to tak nemůžu nechat. Musím ti to vysvětlit.“ A bylo na ní vidět, že taky brečela. Skutečně šlo o nedorozumění. Ale kdyby moje kamarádka netrvala na svém, že mezi námi musí udělat jasno a bez vysvětlení z mé předstívané neodejde, možná by naše přátelství skončilo. Myslím, že mohu říci, že by je pohltila temnota. Ta totiž ráda hltá všechno hezké, milé a pravdivé.

Když si nedáme práci s vysvětlováním, objasňováním a vnášením světla, jistě bude ta temná tlama polykat kusy našeho přátelství, rodinných vztahů, manželské lásky a vůbec všeho, na čem v životě vlastně záleží.

O světle s Hanou Pinknerovou

Ind v Římě

Už hezkou řádku let usiloval jeden indický muž o to, aby se mohl dostat do Říma. Konečně nastal toužebně očekávaný den! Cesta byla klidná, vystoupil na římském letišti Fiumicino, a pak si rychle objednal taxi. Taxikář ho přijal s velkou úctou, hluboce se mu uklonil a nechal ho posadit se do auta. Tam na něj čekala hned dvě překvapení: startování automobilu a zapnutí rádia na plné pecky. Turista ho prosil: „Prosím vás, ztlumte to rádio!“ Taxikář: „Není vám dobře?“ Ind: „Právě proto, že je mi dobře, bych si to nerad zkazil!“

Vánoční hvězda neboli Pryšec nádherný

Pryšec nádherný (*Euphorbia pulcherrima*), známý též jako **vánoční hvězda** a ve Spojených státech jako **Poinsettia**, je rostlina z čeledi pryšcovitých, která pochází z Mexika a dalších států Střední Ameriky. Je obzvláště známá pro své červené a zelené listy, díky kterým je spojována s vánoční výzdobou.

Pryšec nádherný je keř či stromek dosahující většinou výšky 0,6 až 4 metry. Rostlina má tmavozelené listy, jež dosahují délky 7 – 16 cm. Červeně zbarvené horní listové růžice, jež však stejně tak mohou mít oranžovou, světle zelenou, smetanovou, růžovou, bílou či mramorovou barvu, jsou právě kvůli barvě často zaměňovány za okvětí listky, ale ve skutečnosti jsou to listeny. Barvy na vrchních listech se tvoří díky tomu, že jde o rostlinu krátkodenní, což znamená, že pro změnu barvy vyžaduje tmru (alespoň 12 hodin vcelku po alespoň 5 dní v řadě). Zároveň však rostlina potřebuje pro dosažení jasné barvy dostatek světla.

Její asociace s Vánoce má kořeny v Mexiku 16. století, kde pověst vypráví o mladé dívce, jež byla velmi chudá na to, aby mohla Ježíškovi dát dárek na oslavu jeho narození. Příběh vypráví, že dítěti anděl poradil natrhat obyčejný plevel z okraje cesty a položit je před kostelní oltář. Z plevelu vyrašily karminové „květy“ a staly se krásnými poinsettii. Od 17. století začleňovali v Mexiku tuto rostlinu do vánočních oslav františkáni. Tvar hvězdy z listů prý symbolizuje betlémskou hvězdu, a její červená barva představuje krev jako oběť ukřižování Ježíše. Ve Španělsku je rostlina známá jako *Flor de Pascua*, což znamená „Velikonoční květina“. V Chile a Peru je známá jako „Koruna And“.

Poinsettie jsou oblíbenou součástí vánoční výzdoby v domácnostech, kostelech, obchodech i kancelářích. Ve Spojených státech se dokonce 12. prosinec slaví národní den Poinsettie. Počátek skutečného spojení vánoční hvězdy s Vánoce je spojen s Albertem Eckem, jenž v roce 1900 emigroval z Německa do amerického Los Angeles, kde si otevřel mlékárnu a sad. Poinsettii si velmi oblíbil a prodával ji v pouličních stáncích. Jeho syn Paul zdokonalil techniku roubování, ale o spojení květiny s Vánoce se postaral až Paul Ecker junior z třetí generace Ecků. Krom toho, že namísto dospělých rostlin dopravovaných po železnici začal zasílat její řízky letadlem, poslal tři rostliny do televizních stanic, aby je vystavily ode Dne díkůvzdání až do Vánoc. Aby rostlinu propagoval, vystupoval také ve vánočních pořadech.

Až do 90. let 20. století patřil v oboru poinsettie Eckovým, kteří se mezitím s podnikem přestěhovali do Kalifornie, faktický monopol, protože udržovali v tajnosti technologické procesy, díky nimž jejich rostliny výborně vypadaly. Klíčem k pěstování pěkných, kompaktních poinsettii bylo roubování dvou druhů na jednu rostlinu. Vánoční hvězda bez péče má přirozenou tendenci růst divoce, až připomíná spíše plevel. Postup pěstování vyvinutý Eckovými umožnil, aby se každá sazenička začala větvit, což jí dodalo hustšího vzhledu.

Právě v 90. letech objevil jeden univerzitní badatel metodu, kterou předtím znali pouze Eckové, a publikoval ji, čímž poskytl konkurenci příležitost k rozkvetu, obzvláště při využití levné pracovní síly v Latinské Americe. Firma Eckových se rozhodla přestat rostliny pěstovat v USA, ale roku 2008 stále spravovali kolem 70% domácího trhu a 50% trhu světového.

internetový zdroj

Zármutek čisté dětské duše

Den před Vánoce jsem pospíchala do supermarketu dokoupit dárky, které jsem nestihla. Když jsem uviděla ten nával lidí, přešla mne chuť nakupovat a začala jsem brblat. "To tady můžu čekat věčnost, ty Vánoce začínají být čím dál víc stresové, kdyby se tak dal celý ten shon prospat...", říkala jsem si v duchu. Nakonec jsem se ale přece jen probojovala do oddělení s hračkami, začala nadávat na ceny a přemýšlet, jestli si mé děti budou vůbec s těmi hračkami hrát.

Jak jsem tak bloudila mezi regály, náhle jsem uviděla asi šestiletého chlapce, který k sobě tulil jednu panenku. Hladil ji po vláskách a měl velice smutný pohled. Potom se otočil k jedné starší paní a zeptal se: "Babičko, víš jistě, že nemám dost peněz, abych si mohl tuto panenku koupit?" Žena mu odpověděla: "Sám víš, že nemáš dost peněz, zlato..." Potom poprosila vnoučka, aby na ni chvíli počkal, že se ještě na něco podívá. Chlapec měl ale pořád v náručí panenku. Nakonec mi to nedalo a zašla jsem k němu: "Komu bys chtěl tu panenku koupit?" "Tu panenku chtěla moje sestřička na Vánoce, byla si jistá, že jí ji Ježíšek určitě přinese pod stromeček." "Když ji tolik chce mít, tak jí ji Ježíšek určitě přinese," řekla jsem. "Ne, ne, tam, kde je teď, jí už Ježíšek panenku nepřinese. Aby panenku dostala, tak ji musím dát mamince, aby jí ji odevzdala, až tam půjde." Chlapcovy oči ještě více zesmutněly. "Má sestřička šla k Ježíškovi, aby byla s ním. A tatínek mi povídal, že i maminka půjde za chvíli za Ježíškem, tak jsem si myslel, že by jí tu panenku tam mohla vzít."

Potom mi ukázal jednu milou fotku, na které se šťastně usmívá. "Tu fotku bych ji chtěl taky poslat, aby na mě nikdy nezapomněla. Mám velice rád svoji maminku a přál bych si, aby neodcházela, ale tatínek říká, že musí odejít, aby mé sestřičce nebylo smutno."

Znovu se podíval smutnými očima na panenku. Rychle jsem vytáhla peněženku, nepozorovaně z ní vzala peníze a řekla chlapci: "Pojď, přepočítáme tvoje penízky, co když přece jen budou stačit na tu panenku?" Rychle jsem přidala k penězům, které mi dával, ty svoje, tak aby si toho nevšiml, a začali jsme počítat. Peněz na panenku bylo dost a ještě mu zbylo. Chlapec zvolal: "Děkuji ti, Bože, že jsi mi dal dost penízků." Potom se na mě podíval a řekl: "Víš, včera jsem prosil Pána Boha, aby mi dal dost penízků na panenku, aby ji maminka mohla vzít sestřičce, a on mne vyslyšel! Ještě jsem chtěl mamince koupit jednu bílou růžičku, ale to už jsem si netroufal o to Pána Boha prosit. Ale on mi dal víc, abych mohl koupit panenku i růžičku. Víš, maminka má velmi ráda bílé růžičky."

Za pár minut se vrátila chlapcova babička a odešli. Já jsem pokračovala v nákupech, ale už ve změněné náladě. Stále jsem musela myslet na toho chlapce. Vzpomněla jsem si na článek, který jsem četla v novinách před pár dny. Psalo se tam o opilém řidiči, jež se srazil s jiným autem, v němž seděla mladá žena se svou dcerkou. Děvčátko na místě zemřelo a matka byla v kritickém stavu. Pár dní po setkání s chlapcem jsem si přečetla článek, kde se psalo, že jeho máma zemřela.

Hned jsem běžela do květinářství, koupila kytici bílých růží a vypravila se na pohřeb. Na místě, kde se rodina mohla naposledy rozloučit se svou nejmilejší, ležela v rakvi mladá žena, v ruce kytici bílých růží a vedle sebe měla položenou chlapcovu fotku s panenkou. S pláčem jsem opouštěla hřbitov. Ale s pocitem, že můj život se změnil. Láska, kterou chlapec cítil ke své mamince a sestřičce, byla úžasná. A jeden opilý řidič mu v setině vteřiny vzal maminku a sestřičku, které tolik miloval.

Immaculata 6/2011

Netopýr

Byl jednou jeden netopýr, který po celý život nikdy nechtěl, aby se k němu kdokoli přiblížil. A tak když zemřel, nikdo se nezajímal o jeho pohřeb. Ptáci ho nepřijali kvůli tomu, že má zuby; myším se zase nezdál kvůli svým křídům.

Vánoční tajemství

v inspiraci Edity Steinové

Edita Steinová, řeholním jménem sestra Terezie Benedikta od Kříže patří k nejvýznamnějším postavám nejenom dějin církve, ale také naší doby. Svým životem a také svou smrtí nám zanechala velký odkaz člověka – ženy, pro kterou je nadevše hledání pravdy, která ji přivedla ke hledání Boha, jemuž se zcela odevzdala jak ve svém životě, tak ve své hrdinské smrti v koncentračním táboře v Auschwitz-Birkenau v Osvětimi v roce 1942. Svatý otec Jan Pavel II. jí v roce 1992 prohlásil za svatou. Níže uvedený text vychází z jejího díla *Vánoční tajemství*, ve kterém vysvětluje podstatu Vánoc a jejich význam pro naše vykoupení.

Vánoční čas v sobě nese neopakovatelnou atmosféru, která má schopnost svým tajuplným způsobem zasáhnout srdce snad každého z nás. Čím to je, že lidé dokážou více než kdy jindy právě na Vánoce odpouštět, nacházet v srdci pokoj či dát nějaký peníz těm, kteří strádají? Je to snad tím, že ze všech obchodů zní koledy a obchodníci nás pod různými záminkami zvou k nákupu dárečků pro naše blízké? Pokud bychom krásu vánočního poselství odvozovali pouze od vnějších projevů, které svou přemírou působí spíše vtíravě než příjemně, pak by duch Vánoc rozséval spíše prázdnotu, nepokoj a shon. Tajemství a poselství Vánoc má moc působit obdivuhodným způsobem právě proto, že nevychází z hmotné podstaty, ale odkazuje k těm nejhlubším duchovním tajemstvím Boží lásky, která se tak podivuhodně projevila na nás na lidech.

Sestra Terezie Benedikta od Kříže, již znají mnozí pod jménem Edita Steinová, poodhrnuje závoj tohoto vánočního tajemství a dává nám nahlédnout do jeho hloubky. Vydejme se proto i my v jejích šlépějích a snažme se alespoň trochu porozumět tomu, čím Vánoce jsou a v čem spočívá jejich velikost a krása.

Vánoce jsou spojeny s tajemstvím Vtělení. Bůh, nejvyšší dobro a láska, nám posílá svého jediného Syna. *Stvořitel lidského rodu nám nabízí své božství, zatímco sám přijímá lidské tělo. Bůh se stává synem člověka, aby se lidé mohli stát Božími dětmi.* Jen stěží lidským rozumem můžeme pochopit velikost a lásku toho, který se nám daruje a nabízí nám podíl na Božím království. Přestože se lidé od Boha odvrátili, nabízí jim to nejcennější, co má, aby je získal zpět a nabídl jim účast na životě věčném.

V této kráse a dobrotě Boží Edita odhaluje hlubokou pravdu o tom, že *tajemství Vtělení velmi úzce souvisí s tajemstvím zla. Vždyť i Betlémská hvězda je hvězdou temné noci.* Jasně prozářila temnotu, aby oznámila, že Bůh je s námi a bezpečně vede k sobě ty, kteří jej s opravdovostí srdce hledají. *Syn věčného Otce sestoupil ze slávy nebe, neboť tajemství zla zahalilo zemi do noci. Temnota pokryla zemi a On přišel jako světlo, které "svítí v temnotě a temnota ho nepohltila".* Těm, kteří ho přijali, přinesl světlo a pokoj; pokoj s Otcem v nebi, pokoj se všemi, kteří jsou stejně jako oni dětmi světla a dětmi nebeského Otce a hluboký vnitřní pokoj srdce; ovšem ne pokoj s dětmi temnoty. *Jim kníže pokoje nepřináší pokoj, nýbrž meč.* Přestože Edita zdůrazňuje pokoj, který přichází s tajemstvím Vtělení, nenahlíží na Ježíška v jesličkách v nějakém sentimentálním rozpoložení, ale velmi realisticky poukazuje na propojení s tajemstvím zla. *Proti světlu, které sestoupilo z nebe, vystupuje noc hříchu o to černěji a hrozivěji. Dítě v jesličkách natahuje ručky a jeho úsměv už jako by chtěl říci to, co později vysloví ústa muže: "Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi."* Tato výzva se vztahuje ke každému z nás zcela osobním způsobem. Stává nás před rozhodnutím, zda půjdeme za ním a budeme jej následovat v tajemství Vtělení, či jej odmítneme a vydáme se na cestu zla. Ježíš ve své výzvě "pojď za mnou" nás staví před rozhodnutí mezi světlem a temnotou. *Vložíme-li své ruce do dlaní Božského Dítěte a řekneme-li své "Ano" na jeho "pojď za mnou", pak jsme jeho a je volná cesta, aby jeho božský život mohl přejít na nás.* Tímto rozhodnutím pro následování Krista v našich životech máme účast na uskutečnění Božího Vtělení. Každý, kdo

náleží Pánu, nese jeho nebeské království skrytě v sobě. Nebylo mu odňato jeho pozemské břemeno, dokonce mu bylo mnohé další naloženo; avšak to, co nesl v sobě, byla síla, jež dávala křídla, činila jeho mým a břímě lehkým. Tak je tomu dnes s každým Božím dítětem. Božský život, který byl v duši zapálen, je světlem, které přišlo do temnoty, je zářakem svatě noci.

Následovat tajemství Vtělení znamená tedy zcela se vydat Bohu se vším, čím jsme a co máme. Toužit po tom, být s ním, spočinout u něj a v něm. Jedině to může náš život proměňovat a navracet zpět k Původci života, od kterého jsme se vzdálili. Tajemství Vtělení nás tak uvádí do společenství Lásky s Bohem. Edita hovoří o tom, že *být s Bohem je to nejdůležitější. Je-li Bůh v nás a je-li Bůh láska, pak nemůžeme, než milovat své bratry.* Skrze společenství lásky s Bohem tak zakoušíme i společenství lásky s ostatními bratry a sestrami. V tomto ohledu každému z nás bylo dáno povolání lásky vůči našim bližním, ale nejenom k těm, se kterými jsme spřízněni, ale také těm, kteří jsou od Boha vzdáleni. Tak jako *Kristus přišel kvůli hříšníkům a ne kvůli spravedlivým*, tak i my, *pokud v nás Kristova láska žije, potom jednáme jako On a jdeme za ztracenými ovce.* Láska Boží tak není nám dána pouze jako dar, který má být využit jen k našemu prospěchu a růstu, ale Boží láska má skrze nás působit i na druhé. *Kristus přišel, aby pro Otce získal zpět ztracené lidstvo; a ten, kdo miluje jeho láskou, chce lidí pro Boha, ne pro sebe.*

Vánoce skrývající v sobě tajemství lásky i bolesti jsou pro každého z nás výzvou, abychom proměnění Boží láskou měli odvahu přijmout do svého života Ježíše a odvahu jej nabídnout i těm, které nám Bůh poslal do cesty. Vždyť právě na Vánoce je vedle těch, kteří přijali do svého srdce pokoj, vzrůstající počet těch, kteří zažívají velkou osamělost a beznaděj. Zvláště v posledních letech k nám zaznívají smutné zprávy o tom, kolik lidí si sáhlo na život v průběhu vánočních svátků. Není vůbec překvapivé, že pro lidi, kteří nerozumějí tomu, co významného se událo v Betlémě, a nevidí v tom spásonosné důsledky pro svůj život, zažívají opak toho, co tajemství Vánoc s sebou přináší. Místo radosti bolest, místo naděje beznaděj, místo spasení ztracení. Je zde tedy velký úkol a výzva pro každého z nás. Staňme se živým Betlémem, ve kterém se narodil Boží Syn. Radostné světlo z tohoto Božího přebývání přinásejme i ostatním, aby Boží láska našla svůj příbytek i u nich. Vánoční tajemství tak nechť ať prozáří naši duši i tělo, abychom i my v jednotě s narozeným Kristem mohli být světlem, které prozařuje temnotou noci a je nadějí tomuto světu.

Podle knihy Edity Steinové
Vánoční tajemství

Abychom se stali novými lidmi

Všimli jste si někdy, že většina příběhů o obrácení má stejný scénář: z hrozného hříšníka se stane úžasný světec, a většinou jde o změnu tak obrovskou, že i pan Jekyll a pan Hyde blednou závistí? Měli jste někdy pocit, že vašemu životnímu příběhu taková dramatická změna chybí, a pochybovali jste proto o tom, jestli bylo vaše obrácení opravdu upřímné?

Cílem křesťanského života je ale něco mnohem víc než jen přestat s destruktivním nebo hříšným chováním. Cílem je odevzdat se Bohu. Když se taktó odevzdáme, získáváme milost, abychom opustili sobecký život a začali žít nesobecky. Podle mého názoru je právě tohle rozdílné mezi konverzí ke Kristu, která se většinou týká hlavně myšlení, a proměnou v Kristu, která zahrnuje činy: změnu prostředí, způsobu vyjadřování, chování a motivací.

Konverze jsou úžasné v tom, že vedou hříšné lidi k tomu, aby se stávali dobrými nebo alespoň lepšími, než byli. Krutá realita ale je, že Ježíš vás nevolá, abyste byli lepšími lidmi. Ježíš Kristus vás vybízí, abyste se stali novými lidmi (Gal 2, 20), abyste se neobrátili pouze ve vaší mysli, ale proměnili se ve těle i v duchu. Znamená to přiznat si, že život, který právě žijeme, možná není tím, k čemu vás Pán volá. Znamená to přiznat si, že jsou oblasti vašeho života, v nichž Pánu nedovolíte být skutečně Pánem.

Z knihy *Crash test* Marka Harta

Jak jste to věděl?

Jeden sochař neúnavně pracoval se svým kladivem a dlátem na velkém kusu mramoru. Malý chlapec, který ho pozoroval, neviděl nic jiného než malé a velké odštěpky kamene, které odpadávaly napravo a nalevo; vůbec neměl představu, co se to vlastně děje. Když se o několik týdnů později chlapec zase vrátil do dílny, uviděl ke svému velkému překvapení obrovského lva, který seděl na místě, kde se nacházel onen mramorový kvádr. Celý vzrušený utíkal za sochařem a řekl mu: "Pane, řekněte mi, jak jste to věděl, že uvnitř toho mramoru je lev?"

Elixír věčného mládí

Je to tak těžký zestárnout bez důvodu. Nechci zahynout jako zesláblý kůň. Mládí je jako diamanty na slunci. A diamanty jsou věčné. Navždy mladý, chci být navždy mladý.

Opravdu chceš žít věčně? Navždy nebo nikdy.

To byla slova velkého hitu skupiny Alphaville „Forever young“ (u nás ji přezpíval Karel Gott pod názvem Být stále mlád). Tato píseň zrcadlí touhy nás všech: zůstat stále mladí, bojovat proti neúprosnému času a zastavit projevy stárnutí našeho těla. A současná medicína nám v tom notně pomáhá. Ale jen na chvíli: můžeme si prodloužit mládí snad o 20 či 30 let, ale pak...

Forever young: navždy mladí, protože chceme žít, a to naplno. Tato touha je stará jako lidstvo samo, je hluboce zakotvená v lidských srdcích. Proto ji nacházíme i na stránkách Nového zákona, přesněji (2 Kor 4,16): „I když navenek hyneme, vnitřně se den ze dne obnovu jeme.“ Přeloženo jinak: „Tělo nám sice chátrá, ale duch se obnovuje den ze dne.“ Tak přece jen nějaký recept na „věčné mládí“! Jiný, než očekáváme, ale existuje!

A jak žít tato slova ještě konkrétněji? Apoštol Pavel by nám prozradil to, co sám objevil a žil: Kdykoli otvíráme dveře Ježíši, tak přijímám elixír mládí, protože Ježíš sám je „tím věčným mladým“! Kdykoli mám odvahu vzít vážně nějaké Ježíšovo slovo, tak zakouším moc tohoto osvěžujícího (a omlazujícího) slova. Kdykoli důvěřuji Bohu, tak zakouším pravdivost Izajášových slov: „Hospodin, Bůh věčný, stvořitel končin země, není zdemolený, není znavený, jeho rozumnost vystihnout nelze. On dává zemlennému sílu a dostatek odvahy bezmocnému. Mladíci jsou zemlení a unavení, jinoši se potácejí, klopýtají. Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umlání.“ (Iz 40, 28-31)

Náš Bůh není vůbec „staromódním dědečkem“, který nerozumí dnešní době (ani mně). On je naopak „tím jediným mladým“, který omlazuje svou přítomností! Chci být stále mladým? Ať tomuto Bohu zcela konkrétně a prakticky důvěřuji.

Pane, ty jediný můžeš zastavit „stárnutí“, protože ty jsi život, život stále svěží a tryskající. Sestup nově do mého srdce, do mých plánů, citů, vzpomínek – a přines svůj život, své záměry, své mládí.

Angelo Jason Scarano

Roušky

„Neděláme to jako Mojžíš. On si klade na tvář roušku, aby Izraelité nehleděli na to, jak ona pomíjející záře končí. Ale oni zůstali tupí, protože až dodneška u nich trvá stejná rouška, když se čte Starý zákon, a není jim odhaleno, že přestává v Kristu. Dodnes leží rouška na srdci Izraelitů, kdykoli se předčítá Mojžíš. Ale až se obrátí k Pánu, rouška bude odstraněna.“ (2 Kor 3, 13-15)

Jedna ze základních činností, na kterou jsme si museli v roce 2020 zvyknout, bylo nasazování a sundávání roušky. Je to taková roušková liturgie. Když máte brýle a venku prší, nebo sněží, je lepší si sundat brýle tam, kde se nesmí sundat rouška. Nevidíte sice moc na cestu, ale při troše opatrnosti a šikovnosti to dáte. Nejhorší je to, když vám třeba prodavačka za okýnkem nerozumí, protože máte roušku, nebo když se fotíte na občanku a v automatu si roušku zapomenete sundat.

Jak je vidět z listu Korintřanům, rouška je důležitým symbolem vztahování se k Bohu: máme-li ve vtahu k Bohu roušku, nemáme jakoby volný přístup. Ta rouška může být dokonce i na „srdci“. Aby nastalo flow mezi člověkem a Bohem, musí být rouška odstraněna. Jak ji ovšem odstranit? Máme Prostředníka – Ježíše, který to dovede, ale je třeba být trpělivý. PES nám sice asi ponechá náhubek, ale roušku na srdci zavést nemůže!

Zamyšlení z adventní salesiánské aktivity Zapal světlo

Veliké dobro

Hovořilo se o vánočních zvycích. Pan K. P. se usmál. „U nás byl jeden zajímavý vánoční zvyk... Po celé vesnici se dodržoval, v okolních vesnicích se dodržoval, a když jsem se dostal na studia, překvapilo mě, že o něm nikdo z mých nových známých neslyšel. A je vlastně škoda, že to trochu škoda, že to byl JEN ‚krajový zvyk‘... TROCHU ŠKODA? Řekl bych: je to hodně škoda.“

Už od doby, co jsem začal vnímat Vánoce, mi bylo jasné: tolik dobrého, co udělám za tři vánoční dny, od Štědrého večera do svatého Štěpána, tolik dobrého na mě každý rok čeká. Tolik dobrého každý rok

zase já na oplátku dostanu... Ty tři vánoční dny byly jako jedna velká naběračka, do ní si člověk může nabrat úspěchů, radostí, štěstí... a potom... potom si z té kouzelné naběračky po celý rok nalévat. Zní to naivně? Hloupě? Tolik je toho, co zní naivně a hloupě, a přesto to platí, přesto to vychází... My děti jsme tomu věřily. Dokonale. Už od chvíle, kdy jsme se na Štědrý den probudily, jsme hledaly všechny příležitosti, jak bychom mohly někoho potěšit, někomu udělat nějakou radost, jak bychom si mohly onu ‚naběračku‘ naplnit něčím sladkým, co budeme po další rok moci mlstát... Byly jsme vypočítavé? Asi ano. Jenomže ona vypočítavost přispívala k dobrému účelu, a tak to vlastně ani tak vypočítavost nebyla... My jsme to shromažďování dobrých skutků nebraly jako něco vypočítavého, přijímaly jsme to jako dobrodružnou hru... Ono je v tom vlastně víc než nějaká pověra – je v tom o hodně víc. Pokud se člověk soustředí na pár dní, aby v nich někomu něco hezkého přinesl do života – potom se přece může opravdu změnit jeho vztah k druhému člověku. Potom se dá proměnit i vztah ke světu... Někdy někdo čeká na to, aby vám pomohl. Jenom k tomu nemá příležitost, „neodpíchně“ se k tomu... a právě když my mu k tomu dáme nějakým skutkem příležitost, on nám tu radost vrátí.

S radostí to bývá jako s tenisem. Přehodíme někomu radost přes síť, on ji zachytí a pošle nám ji zase zpátky, my ji zachytíme a vrátíme mu ji. A tak putuje radost sem a tam a ta radost, která by se k nám nebo k našemu bližnímu nikdy nedostala, cestuje a přechází sem a tam a těší a dodává ten krásný životní pocit, tu jistotu a bezpečí, jaké v životě nepěstáváme hledat. Vidíte, tolik let jsem si na tuto hru nevzpomněl... Ale teď, když se hovoří o vánočních zvycích, se mi zase vybavila. Co téhle hře říkáte? Nemyslíte, že má něco do sebe? Zítřka bude Štědrý den. Právě zítřka. Co kdybych si tu hru zkusil o letošních Vánocích zahrát? Ona se nemusí hrát jenom o Vánocích... Může se hrát, kdykoli se pro ni člověk rozhodne, může se začít hrát třeba i v tuto chvíli... jenže právě o Vánocích má své zvláštní kouzlo. Víte? Víte, že mě docela láká vrátit se touhle hrou zase jednou... na čas... do dětství... Schválně – já si letos tuhle hru zahraju. A... nepřipojí se ke mně někdo?

Vánoce bez Ježíše

Ulice hýří spoustou světél... Obchody překypují zbožím... Z okna auta zahlédnu nápadnou výkladní skříň. Za jejím sklem krásně sněží; děti se vozí na saních tažených soby. A teď jsou vidět další sáně, Santa Klaus, červení skřítkové a spousta zvířátek z disneyovských pohádek. Všechno se pohybuje, aby iluze byla dokonalá. A teď ještě andělíčky! Ale ne, jsou to malé vily, které si dnešní lidé vymysleli, aby ozdobili bílou krajinu. Nějaké dítě, procházející kolem se svými rodiči, se zastavuje, stoupá si na špičky a nemůže se od výlohy odtrhnout. Nejprve je mi z toho smutno, pak se ve mně něco vzepře: tento bohatý svět si „přivlastnil“ Vánoce a vše, co s nimi souvisí – a úplně zapomněl na Ježíše! Svět miluje jejich poezii, jejich atmosféru. Jsou pro něj také příležitostí, jak dosáhnout velkého zisku. Na Ježíše však nemyslí. „Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali...“ „Nebylo pro něj místo ani v útulku...“ Ani o Vánocích.

Tu noc jsem nespala. Nedala mi spát jedna myšlenka: Kdybych se narodila znovu, chtěla bych toho tolik udělat! Založila bych nadaci, která by lidem ukazovala pravý smysl Vánoc – tohoto „tajemství lásky“. Nechala bych tisknout ty nejkrásnější pohlednice na světě a zhotovovat betlémy, které by odpovídaly nejvytříbenějšímu uměleckému vkusu. Vydávala bych básně, koledy, moderní písně, pro děti i dospělé bych ilustrovala knihy, psala bych scénáře k divadelním hrám a filmům, a nevím, co ještě...

Když jsem před mnoha lety byla v jedné ateistické zemi, jeden kněz tam vytesával sochy andělů, aby lidem připomněl nebe. Dnes ho chápu lépe. Chápu, že v praktickém ateismu, který dnes zaplavil celý svět, je třeba nebe připomínat.

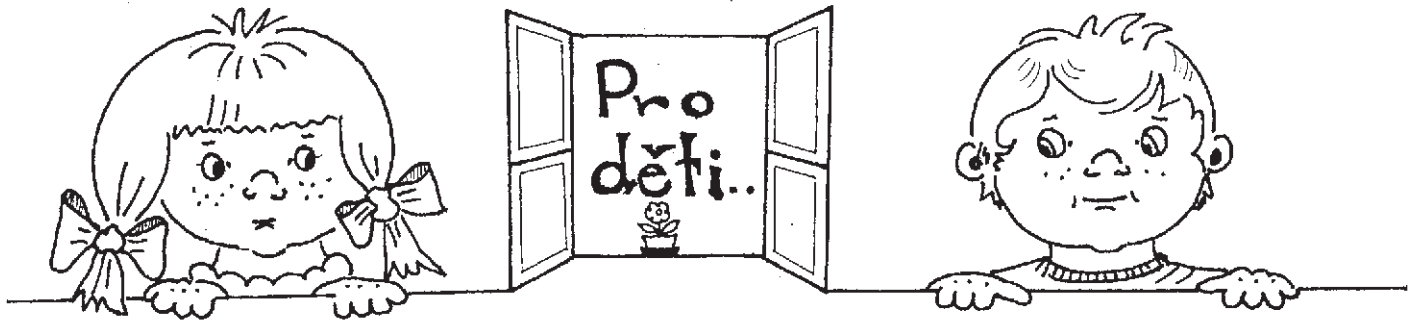
Vánoce bez Ježíše jsou smutné...

Ať alespoň v našich domovech zní svědectví o tom, kdo se narodil – oslavujeme ho jako nikdy předtím!

VÁNOCE v úvahách Chiary Lubichové

Oceán

Ryba v oceánu řekla jednoho dne své známé: "Promiň, že ruším, ale jsi starší a moudřejší: nevíš náhodou, kde bych mohla najít tu věc, kterou nazývají oceán?" Stará ryba odpověděla: "Oceán je to, v čem právě plaveš!" "Ale vždyť tohle je jenom voda!"

Vánoční andělská "pohádka"

V nebi se právě slavil den stvoření. To byla pořádná příležitost si oddechnout a pořádně se vydovádět. Andělé si nenechali jako obvykle ujít tuto příležitost a z mraků během chvilky vznikaly kolotoče, skluzavky, houpačky a všechno, co byli schopni andělé vytvořit, aby zábava stála za to. I Ezechiel s Micheášem se nedali zahanbit a pěkný kus od ostatního dění, aby měli dost prostoru, si vytvořili super rychlou skluzavku z ledových mraků. Pořádně andělsky se zabrali do závodu a nevěšili si, jak se postupně stmívá. Až archanděl Rafael je musel zahnat do nebeských postelí a upozornit je, jak je spánek zdravý a také na to, že je zítra čeká další práce pro Nejvyššího. A tak sladce usnuli v mracích hebkých jako peří a zdály se jim ty nejandělstější klukovské sny. Ezechielovi se snad už po sté zdálo, jak postaví z mraků super rychlou automobilovou dráhu, na které bude samozřejmě vyhrávat jen samé vavříny nebeské slávy.

Druhý den čekala Ezechiela docela nenáročná práce. Měl spočítat mraky, ze kterých mělo pršet na Afriku a hlášení podat na Ministerstvu počasí. Matematika mu vždy šla, a tak byl brzy hotov. Šel se tedy trochu projít po jižním konci nebe a obdivoval práci andělů, kteří vytvářeli krásné duhy a diskutovali o tom, jaká je nejlepší velikost duhy, aby udělala skvělý dojem a zároveň ji vidělo co nejvíce lidí. A tak šel Ezechiel dál a dál... a náhle se zarazil. Před ním byl sám Nejvyšší. Ezechiel poklekl, poklonil se a náhle, místo aby jako ostatní podle zvyku začal zpívat "Svatý, Svatý, Svatý...", rychle vyskočil, natáhl ruku, podal Nejvyššímu svůj velký zánovní kapesník a se soucitem se zeptal: "Proč pláčeš, můj Nejvyšší Pane?" "Můj maličký," řekl Pán Bůh Ezechielovi, "neřaději bych tě poslal, aby sis šel hrát nebo snít o nebeské autodráze, ale vím, že tvé velké srdce maličkého by se neuspokojilo, tak ti řeknu pravdu. Stvořil jsem zemi a nebe, právem oslavujete toto velké dílo, ale hřích přinesl zlo. Stvoření je tak znetvořeno a nemůže být plně krásné. Lidem byla uzavřena nebeská brána. Proto pošlu na zem svého Syna, aby přinesl lidem naději na věčný život, na život v plnosti lásky a krásy, kde už nebude zlo a utrpení. Pokud se plně rozhodnou pro mě, všechno už nyní bude prospívat k jejich dobru a jednou budou se mnou v plnosti štěstí. Tento dar lidem ale bude stát mého

Syna utrpení a smrt. Na něm bude ukázáno, kolik zla přináší každý hřích, každé rozhodnutí proti mně a mému zákonu. Na něm bude ukázáno, jak trpím, když ubližujete sami sobě a když si ubližujete navzájem." "Pane Bože, můžu ti nějak pomoci, můžu udělat něco pro svého Syna?" vyhrkl anděl. "Ezechieli," usmál se Pán Bůh, "ve tvém srdci je napsáno, co můžeš a nemůžeš udělat."

Ezechiel už se nevrátil ten den mezi anděly, sedl si na nejbližší mraky a přemýšlel. Náhle mu vlasy rozcuchal pořádný průvan... "Kdo zas zapomněl zavřít okno?" trochu nazlobeně si pomyslel. "Ale to je okno na zem!!! Vždyť se můžu podívat, co se tam děje a vidět, kam přijde milovaný Syn Nejvyššího..." Ohlédl se za sebe, jestli tam někdo není, protože sám by se bez dovolení archanděla Michaela neměl na zem dívat. Když nikoho neviděl, rychle zaletěl k oknu a to ukazovalo část země, kde se procházela malá holčička. Za ruku ji vedl její anděl strážný, ale kousek za ní dával velký pozor zloduch a čekal jen na příležitost, jak maličkou nalákat aspoň k nějakému hříchu. "Tak andělé poslání k službě lidem to nemají ani trochu lehké," pomyslel si. "Jak musí stále bdít, aby je chránili, těšili, pobádali k dobrému. Ano, andělé pomáhají lidem... a Syn Boží se stane člověkem a... To je ono, poprosím Nejvyššího a půjdu s ním, budu při něm, ponesu jeho radost a jeho bolest, tu trošku, kterou jsem schopen pochopit, ale hlavně budu s ním, protože každý člověk i Bohočlověk potřebuje blízkost někoho, kdo mu bude věrný, bude ho milovat a neopustí ho, ať se děje cokoli. Poprosím Nejvyššího o milost, abych to dokázal, abych miloval..." Náhle se otočil a Bůh Otec ho objal ve svém náručí. "Slyšel jsem tvé myšlenky i tvé rozhodnutí, můj maličký velkého srdce. Ano, můžeš s mým Synem Ježíšem na zem, a tak, jak mu budeš blízko na zemi, budeš mu blízko i v nebi. On se vrátí do mé náruče spolu s tebou a předám mu království..." A Bůh, který nesmírně miluje svět, poslal svého Syna, ne aby svět byl odsouzen, ale aby byl spasen. Archanděl Gabriel předal Ezechielovi nebeskou propustku pro poslání na zemi, Ezechiel dostal velkou Boží pusou na cestu a už letěl nebeskou rychlostí a po boku vtělené Lásky sestoupil na zem.

Velký jas zaplavil zemi a na nebi se objevily zástupy andělů, kteří zpívali Gloria. Ezechiel pokorně poklekl u jeskyně, kde byl maličký Ježíšek v náručí Matky a k nohám mu položil malý vánoční dárek, dárek své přítomnosti na jeho pozemské pouti, která i přes bolest a smrt skončí vítězstvím, protože poslední slovo nikdy nemůže mít zlo, ale dobro a láska, protože Dobro a Láska je Bůh.

kapucinky.stemberk@kapucini.cz

Nachlazené ryby

Babička už byla unavená a chtěla odejít domů, proto volá vnuka, který se už hezky dlouho koupe ve vaně: "A teď honem vylez z vody! Jsi tam už hodně dlouho! Jinak se nachladíš a dostaneš kašel!" Dítě odpovědělo: "Ale běž, babi! To by všechny ryby musely mít kašel!"

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Kněz říká kostelníkovi: "Ve třetí řadě má někdo položenou hlavu na lavici, běžte se podívat, co mu je!" Kostelník se vrátí a říká: "Jenom spí, ale nepodařilo se mi ho probudit. Četl jsem, že když někdo spí hypnotickým spánkem, že ho může probudit jenom ten, kdo ho uspal. Tak se budete muset pokusit vy, prý usnul při vašem kázání."

Onemocnělá paní, která obvykle prala mešní roucha. Pan farář proto odnesl albu do prádelny. Obsluhující pracovnice se chvíli zamyslí a pak na objednávací lístek napíše: "Jeden kus noční košile pro dva."

Korpulentní pan farář potká na nádraží svého spolužáka z gymnazijních let v nádražkové uniformě. Udělá lehký žert a zeptá se: "Pane generále, na kterém nástupišti stojí vlak na Prahu?" Spolužák trefně opáčí: "Na druhém. Ale že vy, milostivá, ráčíte v takovém pozeňnaném stavu ještě cestovat!?"

Řádová sestra jde po ulici. Tu proti ní vyrazí z hospody podnapilý muž a udeří ji. Sestra se skácí a opilec říká: "Myslel jsem, že vydržíš víc, Batmane!"

Biskup při vizitaci zkouší venkovského faráře. "Kdyby měl být křesťan a neměl byste vodu, co byste dělal?" "Nedaleko fary teče řeka Morava, nabral bych vodu tam." "A kdyby řeka vyschla, co byste dělal?" "Načerpal bych ze studny." "A kdyby ani tam nebyla?" "Tak bych použil víno." "A kdybyste neměl víno?" "Ale, otče biskupe, bez vína by u nás žádné křtiny nemohly být!"

Farář se loučí se svou farností. Některým z jeho oveček stojí slzy v očích. "Nebuďte smutní z mého odchodu, brzy přece dostanete nového duchovního správce a ten bude určitě mnohem lepší než já," pokouší se je utěšit farář. "Neříkejte to," brání se lidé, "to váš předchůdce taky sliboval."

Anděl měl zjistit, kolik je na světě poctivých lidí. Chodil po New Yorku a svítil si baterkou. Kolemjdoucí se ho zeptal: "Co to děláš?" "Hledám poctivé lidi." "To tady sotva najdeš." Chodil tedy s baterkou po Moskvě a hledal. I tam se ho zeptali: "Co to děláš?" "Hledám poctivé lidi." "To tady sotva najdeš." Nakonec chodil po Praze se svíčkou. Kolemjdoucí se ho zeptal: "Proč chodíš se svíčkou po Praze?" "Ale, někdo mi ukradl baterku."

Ladislav Jílek Humor za kostelem

Bez rodiny

Všimla si komety, když na prahu obydli vyhlížela zákaznice a čekala, koho přivábí světlo červené lucerny. Znenadání sama pocítila, že naopak ji, prostitutku Ruth, k sobě vábí mihotavé světlo z údolí. Cestou se divila, co ji k tomu světu tak táhne. Raději se zastavila opodál a zahalila se závojem. Věděla, že by ji podle vyzývavých šatů ženy pastýřů poznaly na první pohled. Hřálo ji, že může aspoň zpovzdálí sledovat život, který nepoznala, ale moc po něm toužila. Narození dítěte v rodině. Byla aramejského původu.

Nešlo jí ani tak o miminko v jesličkách (o Mesiáši a víře izraelského lidu mnoho nevěděla). Spíš ji zaujaly něžné nejisté pohyby rodičů, jejich rozehvělost z narození dítěte a snaha poskytnout mu láskyplný domov. Srdce jí nesvírala závist, ale touha po něze a opěťované lásce.

Najednou ji cosi zatahalo za lem šatů. Byl to malý chlapeček s černými kudrnatými vlasy. Ještě se stěží udržel na nohou, a proto se jí přidržoval, aby mohl stát. Ruth se vylekala. Až to uvidí matka toho dítěte, vynadá jí, že už nekrade jen muže, ale i děti. Co teď? Nechtěla dítě odstrčit, aby si jí nikdo nevšímal; poprvé v životě cítila, že ji někdo potřebuje a důvěřuje jí. Nejlepší bude zůstat stát. Ruth se raději ani nehnula. Právě tím však dítě povzbudila, aby se k ní přimklo pevněji. Objalo jí lýtko oběma rukama a v jeho teple po chvíli usnulo vestoje, jak se to malým dětem stává, když je zmůže únava nebo štěstí.

Kometa ponenáhlu vyhasínala, pastýři se rozcházelí a u jeslíček zůstala jen Ruth a její malé závaží. Nevěděla, co si počít. Sebrala všechnu odvalu a zavolala na ženu u jeslíček. Očekávala, že se jí dostane hrubé odpovědi. Místo toho se na ni tmavá a drobná žena obrátila s láskou a porozuměním v očích: „Co mám pro tebe a tvé dítě udělat?“ Ruth se neodvažovala promluvit. Ona, a matka? Dojetím se jí roztráslly nohy. Maria měla velké tmavé oči, kterými jí pronikala do nitra, ale nezraňovala, nic nežádala. Byly temné jako med a vešlo se do nich celé noční nebe. Ruth v životě neslyšela tak příjemný hlas. Mladá matka se tolik lišila od všech žen, které Ruth dosud poznala. Přišla až k ní a zašeptala jí do ucha slova, o kterých se Ruth odvažila jen snít: „Vím, že se nenarodil z tvé krve, ale z nejhlubší a nejčistší touhy. Není to snad totéž?“

Obě se na sebe navzájem dlouho dívaly. Ticho rušil jen tlukot jejich srdcí a klidný dech obou spících dětí. „Co mám dělat, matko?“ zeptala se Ruth, šťastná a vylekaná zároveň. „To je jednoduché,“ odpověděla jí mírným hlasem Maria, „vezmi si to dítě. Potřebuje tě a ty potřebuješ jeho. Buďte jedna rodina.“ „Ale,“ váhala Ruth, „čí je?“ „Je tvoje. Je to dar, který ti můj syn chtěl o dnešní svatě noci dát.“ Ruth se vrátila domů s drahocenným pokladem v náručí. Byla plná radosti, jako byla ona noc plná divů. Trochu se však bála: dokáže sama vychovat dítě, které jí bylo svěřeno? Ano, cítila, že to zvládne. Celý svůj život si nic jiného nepřála. Láska nechodí vždy po těch nepřímějších cestách. Může tě zastihnout i na klikaté pěšině.

Ani té noci, ani nikdy poté už Ruth nevyvěsila před dveře červenou lucernu. Na prahu sedávala jen proto, aby viděla, jak si její syn hraje a vyrůstá v muže. Když jí ve třiceti oznámil, že odchází z domu, protože chce následovat Ježíše z Nazareta, s láskou odevzdala svůj dar do rukou tomu, kdo jí ho oné zázračné noci poskytl.

Piero Gribaudi Příběhy vánoční noci

Oheň a ptáci

V lese se jednou vzňal oheň a všechno začalo hořet. Velká lesní zvířata rychle utíkala co nejdál ven z lesa, aby se zachránila, protože viděla, že oheň ničí úplně všechno. Jen jeden ptáček soustavně létal k řece a nosil v zobáčku vodu potřebnou k uhašení plamenů. Postupně se k němu přidávaly tisíce a tisíce dalších ptáků. Ostatní zvířata se jim začala smát a utahovat si z nich. Když se jim ale podařilo kapkou po kapce oheň uhasit, vrátili se všichni do lesa.

Výstavba kaple Slavičín-Hrádek

Na základě mnohých dotazů k výstavbě kaple, zda z hrubé stavby zůstane pouze torzo, nebo se bude někdy pokračovat, chceme všechny zájemce informovat o tom, že další etapa, tj. zastřešení kaple by se měla uskutečnit v příštím roce.

Po zdlouhavých jednáních, kompromisech s arcibiskupstvím, městem, dodavatelskou firmou, a především příslibem finančního daru místním podnikatelem, příspěvků firem, organizací i ostatních podporovatelů by tato akce mohla být zrealizována, a tím by stavba svým vzhledem dotvořila hezký ráz krajiny.

Děkujeme všem přispívatelům a věříme, že nám bude zachována přízeň i v dalším období, aby se nám podařilo společnými silami dílo dokončit.

Na závěr mi dovoluji popřát Vám všem krásné Vánoce a šťastné vykročení do nového roku.

Za spolek Výstavby kaple V. Mudráková

Milujte se!

Katolický časopis Milujte se! je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Vychází pod záštitou sester Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s Hnutím pro život ČR. Sestry Matky Terezy vzkazují: „Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.“ V časopise je mnoho článků různého náboženského zaměření, modlitby, svědectví a je skutečně nádherně fotograficky ilustrován.

V předsíni našeho kostela je několik čísel v mnoha výtiscích časopisu *Milujte se!*

Prosíme! Nenechávejte tento časopis jen tak ležet na zemi... Vezměte domů a čtěte. Přineste svým známým. Rodiče a prarodiče, vezměte časopis i svým dětem – věřte, že je tam spousta zajímavostí pro mladé. Stanete se tak těmi, kteří tímto způsobem evangelizují! A co je podstatné! K rozebrání je ZDARMA!!! Děkujeme, že čtete *Milujte se!!!*

**Vážení přátelé,
děkujeme Vám za Vaši stálou přízeň a podporu,
za Vaši ochotu pomáhat druhým.
Děkujeme všem klientům, partnerům,
dárcům a příznivcům charitního díla.
Vánoce jsou časem rozjímání
a oslav narození Spasitele.
V tento výjimečný čas se společně radujeme
z jeho příchodu na zem!
Přejeme Vám krásné prožití vánočních svátků.
Do nového roku Vám přejeme hodně zdraví,
lásky a Božího požehnání.**

Pracovníci Charity Slavičín

ABC civilizace lásky

1. Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus.
Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.
2. O každém smýšlej dobře – o nikom nesmýšlej zle.
I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.
3. O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle.
Naprav křivdu způsobenou slovem.
Nebud' příčinou konfliktů mezi lidmi.
4. S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas.
Neproklínej. Nezpůsobuj problémy.
Nezapřičiňuj pláč. Uklidňuj a projevuj dobrotu.
5. Odpuštěj všem a vše. Nepřechevávej v srdci hněv.
Vždy podej ruku ke smíření první.
6. Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš,
aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom,
co má někdo udělat pro tebe, ale o tom,
co máš ty udělat pro někoho.
7. Aktivně pomáhej v utrpení.
Ochotně přispěj útechou, radou, pomocí, srdcem.
8. Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí,
jako i ty používáš plody jejich práce.
9. Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným.
Poděl se o hmotná i duchovní dobra.
Snaž se vidět potřebné kolem sebe.
10. Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

Z časopisu *Milujte se!* - kardinál Stefan Wyszyński

Kněz a rabín

Kněz a rabín cestovali společně vlakem v jednom kupé. Najednou kněz vytáhne velkou salámovou bagetu a nabídl rabínovi. "Nemohu, děkuji! Mé náboženství mi neumožňuje jíst vepřové maso." "To je ale skutečně velká škoda!" odpověděl kněz a kroutil přitom hlavou. "Ani nevíte, o co přicházíte!" Když rabín dorazil do cíle své cesty, těsně předtím, než vystoupil, řekl: "Šťastnou cestu a pozdravujte svou ženu!" "Nemám manželku, mé náboženství mi to nedovoluje!" "Ani nevíte, o co přicházíte!"

SVATBY

Jan Orság, Brno + Tereza Štěpančíková, Slavičín

POHŘBY

- 16.11. Vladislav Jaroš, 1941, Slavičín
- 17.11. František Fojtík, 1957, Slavičín
- 18.11. Marie Furmanová, 1942, Slavičín
- 19.11. Bohumil Münster, 1939, Slavičín
- 20.11. Vladislav Zábojník, 1935, Rokytnice
- 21.11. Jan Jemelka, 1944, Rokytnice
- 23.11. Helena Káčerová, 1942, DPS Luhačovice
- 2.12. Oldřich Skládal, 1951, Slavičín
- 5.12. Marie Maružánová, 1938, Slavičín

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ

– největšího daru, který Kristus svěřil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám:**

Křest dětí buď hned po narození nebo alespoň 1 měsíc před křtem.

(Křty jsou zpravidla 3. neděle v měsíci při mši svaté v 11 hodin)

Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok.

(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)

Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.

Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.

Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00

Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad) : 739 245 911

Mons.P. Marian Dej (soukromě): 731 919 369

E-mail: faslavicin@ado.cz

Web: www.faslavicin.cz

Farní knihovna (na faře):

každý druhý (sudý) čtvrtek od 12.30 do 15.30 hod.

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

- 19.12. - 25.12. Kučerňáková, Hlavicová, Cvešperová, Florešová, Goňová, Kovaříková, Pfeiferová
- 26.12. - 1.1. Kozáčková, Hudková, Dulíková, Ševčíková, Žáková, Štulířová, Bartošová
- 2.1. - 8.1. Hrádek 3
- 9.1. - 15.1. Chovančíková, Machů, Humpolová st., Humpolová ml., Studenková, Adámková
- 16.1. - 22.1. Rudimov
- 23.1. - 29.1. Petrůvka
- 30.1. - 5.2. Zupková, Fojtíková, Raková, Durďáková, Štěpančíková, Šimoníková, Koudelová
- 6.2. - 12.2. Hrádek 1
- 13.2. - 19.2. Hrádek 2
- 20.2. - 26.2. Hnilová, Bothová, Zvoníčková, Kotásková, Koncerová, Frolová, Vyorálková
- 27.2. - 5.3. Mňáčková, Cvešperová, Hlavicová, Koudelová T., Koudelová E., Argalášová

Krátké texty v rámečcích ve spodní části stránek jsou převzaty z knihy Pino Pellegrina Příběhy pro osvěžení duše

Jezulátko zmizelo

Misionářská stanice Kifungilo leží v pohoří Usambara v Africe. Žila jsem tam šest let, vyučovala jsem sirotky a starala jsem se o ně jako matka dětské vesničky. Prosinec patří v této oblasti k měsíci, kdy je největší horko. Byly Vánoce a naše děti nemohly odjet domů. Neměly už žádné rodiče nebo je jejich rodiče prostě nechtěli vidět. Jako každoročně jsme dětem připravili pěknou slavnost – a k tomu patří stavění našich jesliček. Nejhezčí místo v kapli byl výklenek nedaleko bočních dveří. Tam stáli pod obrovskými palmami Maria a Josef, pastýři s ovci a uprostřed leželo Jezulátko. Děti pozorovaly jesličky užaslými očima. Zpívaly své písně. Například: „Lalla kitoto cha mbingu.“ To znamená: Spi Dítě z nebe. Všichni jsme chtěli, aby se u nás Boží Dítě cítilo příjemně a vítané. Naše děti přece dobře věděly, jak tvrdý osud má člověk, kterého nikdo nechce. Po obědě Štědrého dne, když jsme jesličky postavili, pražilo na malou vesničku tropické slunce. Mnozí z nás šli ještě z kaple domů. V pět hodin jsme šli na pobožnost do kostela a navštívili jsme samozřejmě v kapli naše jesličky. Ale jaké nás čekalo zděšení! Jezulátko tam neleželo! Zmizelo. Co teď? Chtěli nás pozlobit kolemjdoucí nekřesťané nebo děti islámského učitele? Ani naše děti neměly tušení, co se s Jezulátkem mohlo stát. V tom jsme ale zjistili, že mezi námi chybí Lela, citlivé sedmileté děvčátko s otevřeným srdcem. Hledali jsme ji po celé vesnici. Nakonec jsme ji našli v nedalekém cedrovém lesíku. Táhla za sebou velkou krabici. Když jsme se jí ustrašeně ptali, proč není s ostatními v kostele a co má v té krabici, bezelstně odpověděla: „Šla jsem s Jezulátkem na procházku. Vždyť přece potřeboval také trochu čerstvého vzduchu a společnost i jistotu, že v Kifungilo ho mají rádi!“

Srov. Josefi Patreiderová – čerpano z časopisu Duha 9/96)

Podle P. Angela Scarana

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECÍLIE VE SLAVIČÍNĚ

NE 7.15 hodin

9.15 hodin

11.00 hodin

PO, ST, PÁ 18.00 hodin

ÚT, ČT, SO 7.00 hodin

viz: www.faslavicin.cz

- 25.12.2020 **Slavnost Narození Páně** (v noci Lk 2, 1-14, ve dne Jan 1, 1-18)
- 26.12. **Svátek sv. Štěpána**, prvomučedníka (Mt 10, 17-22)
- 27.12. Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty (Lk 2, 22-40)
Svátek Svaté rodiny
- 28.12. Svátek Svatých Mláďátek, mučedníků (Mt 2, 13-18)
- 31.12. sv. Silvestr (Jan 1, 1-18)
- 1.1.2021 **Slavnost Matky Boží, Panny Marie** (Lk 2, 16-21)
Světový den modliteb za mír
- 3.1. **2. neděle po Narození Páně** (Jan 1, 1-18)
- 6.1. **Slavnost Zjevení Páně** – Tři králové (Mt 2, 1-12)
- 10.1. **Svátek Křtu Páně** (Mk 1, 6b-11)
- 17.1. 2. neděle v mezidobí
- 18.1. **Panna Maria, Matka jednoty křesťanů** (Mk 18-22)
Týden modliteb za jednotu křesťanů (18. – 25.1.)
- 21.1. sv. Anežka Římská (Mk 3, 7-12)
- 24.1. **3. neděle v mezidobí** (Mk 1, 14-20)
sv. František Saleský
- 25.1. Svátek Obrácení svatého Pavla, apoštola (Mk 16, 15-18)
- 28.1. sv. Tomáš Akvinský
- 31.1. **4. neděle v mezidobí** (Mk 1, 21-28)
sv. Jan Bosco
- 2.2. **Svátek Uvedení Páně do chrámu** (Lk 2, 22-40)
Světový den zasvěceného života
- 3.2. sv. Blažej (Mk 6, 1-6)
- 5.2. sv. Agáta (Mk 6, 14-29)
- 7.2. **5. neděle v mezidobí** (Mk 1, 29-39)
sv. Scholastika (Mk 7, 14-23)
- 10.2. Panna Maria Lurdská (Mk 7, 24-30)
Světový den nemocných
- 11.2. **6. neděle v mezidobí** (Mk 1, 40-45)
sv. Valentin
- 14.2. **Popeleční středa** (Mt 6, 1-6.16-18)
- 17.2. sv. Simeon (Lk 9, 22-25)
- 18.2. 1. neděle postní
- 21.2. 1. neděle postní

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 400 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durďáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplat'. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 21.2.2021 na 1. neděli postní. Uzávěrka bude v neděli 7.2.2021. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!